

(Интернет [Сведок](#) , блог Владана Динића)

Кад су ме из Српске радикалне странке, својевремено, приупитали: "Хоћеш ли да напишеш текст о Војиславу Шешељу, за књигу коју припремамо о њему - прихватио сам.

Одмах.

Исхитрено!?

Зашто?

Хм? Кад сам рекао "да", а човек често погреши, ако не и увек, кад каже "да", помислио сам: ништа лакше, очас ћу ја то.

Знам човека толико година, од часа кад је страдавао под Титовим режимом, "ратовао с Поздерцима", кад је био дисидент, па кад је ушао у опозицију... Од часа кад су он, његов кум Вук Драшковић и, ако ме памет не вара, Мирко Јовић кренули да формирају странку, о чему сам, тада, написао такав текст, да бих га, најрадије, заборавио... Сећам се да сам

Пише: Владан Динић
субота, 02 март 2013 23:03

помињао некакву четничку кореографију, некакве каме и ножеве... Не да ме је неко, присиљавао, да баш такав текст напишем, него нешто још рђавије од тога: из убеђења!

Признати себи да грешиш, верујте ми на реч, најтеже је. Као, што, верујем, да је најопасније гледати себе у огледалу. Јер, свакоме, коме је стало до себе, најтежи је јутарњи сусрет с огледалом. Да ли приликом бријања, или шминкања. У тих неколико минута прође вам живот, ма какав, и ма где био...

Дакле, прво као новинар најтиражнијег листа у "великој Југославији" "Вечерњих новости", па као одговорни уредник "Новости плус", главни уредник "Недељног телеграфа" (у доба када су га покренули Славко Ђурувија и Момчило Ђорговић) и наравно преко мог недељника "Сведок", сусретао се с њим, Војиславом, често, некад због интервјуа, покатакд због размене информација, а Бог ме и - свађе.

Итога је било.

Дакле, свега се сећам, али написати текст о Војиславу, човеку који данас није овде, о човеку који је у Хагу заточеник "Дворца Шевенинген" (Шевенинген је мени остао у сећању по шаху и "шевениншкој варијанти у сицилијанци), а не по затвору и суду, (који је, из ко зна којег разлога, назван Међународни суд правде"?!), испоставило се није лако.

Књига није новина, а ово и није обичан текст, који ми новинари "одрадим" махом на искуство и (не)проверене чињенице.

Јер, поштен да будем, Војислава човек може да не воли, може и да га мрзи, може да се слаже, или не слаже, али једноставно, човек мора да га цени.

Дакле, ево и сад, док исписујем ове речи, бојим се да се не огрешим: да под утицајем чињенице да је он (уз Драгољуба Милановића у Србији, доскора) једини политички затвореник у казамату Европе, не напишем нешто много боље о њему него што јесте, или пак, да сам под теретом бурних догађања нешто о њему, доктору наука, успешном професору, узорном супругу и родитељу, сјајном и испреном политичару, сјајном тактичару и стаменом стратегу, превидео или, једноставно, заборавио!?

Јер, сећања бледе, нису увек ни тачна, некад их улепшамо, најчешће прилагодимо себи и својим захтевима, а многе, битне карактеристике, једноставно, потиснемо у себе, или што је обичај, у нас Срба, заборавимо.

Јер, у принципу, слабо памтимо, али зато - брзо заборављамо...

Вратити се у прошлост, теже је него винути се у будућност.

Не знам зашто, баш овог часа, сетио сам се једног детаља, који, можда, може, да објасни како Воја функционише...

Само што је свануло, само што се појавио нови број "Сведока" на киосцима, мој млађи син, тада, сасвим мали, данас највећи критичар мог начина размишљања, Миланче, почео је да ме буди:

- Шта је Мики?

"Тајо, зове те неки чика на телефон, каже да се зове Војислав Шешељ, каже ми Миланче, који је сигуран сам, и тада чуо за Шешеља, али није знао и ко је, и шта је...

Онако бунован, дохватих се слушалице: - Које добро Војиславе, да ме будиш овако рано,

пита́м Шешеља?

"Имаш ли 300.000 динара?", рече Шешељ!

- Пита́м збуњено:- За шта ти треба?

"Теби треба. За суд! Објављујеш лажи о мени!

Претрнух, и разбудих се. Тад је на снази био "Злогласни Шешељев закон о информисању". Тај закон, испоставило се, ем није био Шешељев, већ републички, ем су од њега, на крају баладе, многе редакције имале велику вајду. Казне нису плаћале, али су многе редакције од својих и домаћих спонзора паре редовно добијали за казне, али то је друга тема...

- Где си, пита́м Шешеља?

"У странци, у Земуну, чекам те, рече Шешељ.

Пребирао сам по глави, шта сам то објавио да ме Шешељ тужи? И, сетих се; објавио сам неки текст који ми је послао факсом, пред само закључење броја, др Војин Димитријевић...

Узео сам такси и сјурио се у Земун... Обезбеђење СРС ме је одмах увело у канцеларију лидера странке. Тамо су, уз Воју седели Тома Николић и Александар Вучић. Мртви озбиљни. Гледам их и размишљам...

Шта у тексту није тачно?!

"Добро, бре, Дињо, зашто објави ову лаж, да морам да те тужим, пита ме Воја?"

Тома и Александар ћуте.

- Шта није тачно? А, ако си ме тужио, што си ме звао, питам.

"Нисам те још тужио, ево ти оригинал документа, да се увериш да те је Војин Димитријевић дебело слагао. Објави у идућем броју. Шалио сам се, нисам те тужио.

Тако сам сачувао "триста иљаде, али причи није крај...

Дођем у редакцију, окренем телефоном Војина Димитријевића и кажем му да ми је Шешељ дао оригинал документа који ми је он послао факсом и да Шешељ тврди да ме је Димитријевић обмануо!?

- Ево за сат-два ти шаљем прави оригинал. Да се увериш да не лажем ја, него Шешељ, рече ми Војин Димитријевић.

Документ нисам дочекао!! И, отад, а прошло је много година, све до своје смрти - Војин Димитријевић ми се никад више није јавио!

Можда је затурио оригинал свог фалсификата!? Ко ће га знати?

Ово је, само један, од детаља о мом искуству са Шешељом, али могао је Војислав, тада, заиста, по закону да ме осуди. Не зато што је "Шешељев закон" био рђав, него што сам насео на трик Војина Димитријевића и објавио чисту лаж о Шешељу...

Др Војислав Шешељ је, по много чему, изузетак који руши многе догме и многа правила. У то сам уверен.

Дакле, покушавам да будем потпуно искрен, јер другачије и не вреди, можда бих читаоце могао и да "преварим", али не и Војислава... Истина, искуство ме је поучило да апсолутне истине нема, да ствари (и чињенице), махом, нису ни беле, ни црне, већ, и на жалост, сиве...

Уосталом, шта год о Војиславу написао, они који га знају, одмах ће знати да ли сам у праву, они који га не знају, њима је свеједно.

Оне, треће, и најбројније, а с њима се Војислав најчешће сусретао (не знам да ли и сада?), злонамерне, њима и не вреди помињати чињенице, једноставно их не уважавајају, а и тумаче их, или по својој потреби, или пре би се рекло, по нечијем налогу...

Дакле, мислим, да је мој стари другар, да не употребим реч - пријатељ, много је профанисана, излизана, изанђала, урушена, у Хагу, бад бадава!

Кад је одлазио, сам, без позива и присиле, дакле добровољно, већ тада је испунио услов - да се врати одмах, или бар брзо.

Међутим, лажни тумачи "светске правде" наменили су другачију улогу др Војиславу Шешељу, лидеру Српске радикалне странке.

Историјску?

Испоставило се, да они који су у Београду писали (или суфлирали) оптужницу, а и они који су умислили за себе да су тумачи овоземаљске правде, да су слабо знали Војислава, да га заправо нису уопште знали, или да су били обманути, да ће, они, са Шешељом изаћи лако на крај.

Погрешили су грдно, убеђен сам, јер с њим, Војиславом, неће изаћи на крај, али ће он, највероватније, бити њихов крај...

Јер, цео свет, и они који поштују Шешеља и они који га не цене, и они који га чекају и они који желе да остане тамо доживотно су затечени: сусрели су с човеком који верује у идеју с којом је отишао у Хаг, с човеком, који је много, и у много чему ерудита, с човеком који има намеру, а то и успешно ради-докаже свима, и овде и тамо, и у Београду и у Хагу, да је Трибунал фарса.

Да је тамо, у Хагу, пут до правде теже наћи него решити нерешиву квадратуру круга. Али, он, уверен сам, убеђен је да ће је решити.

Сведок сам да многи људи, који у сваком случају, нису поборници Шешеља и његових идеја одушевљено причају о суђењу на којем је Шешељ сам против свих, али да се у судници, тај мањак играча не примећује, чак, као да у суду има више Војислава него оних са тогама, перикама и одором које, ваљда, треба да покрије - неправду која се осећа и виси у ваздуху.

Шешељ, десет година после

Пише: Владан Динић
субота, 02 март 2013 23:03

Са многим потезима и политичким идејама др Војислава Шешеља, нисам се слагао, а и сад се не слажем. За неке, пак, његове идеје, мислим да су у, бити, у суштини, у замисли, генијалне и да је он, др Војислав, један од оних политичара који у себи скрива танане идеје враголана Тила Олијеншпигела, али и стратешке замисли једног Ботвиника, или Ласкера у шаху, и на којима би му позавидели и највећи мислиоци света.

У једном часу, он је, сам, и сценарист, и режисер, и глумац и публика.

У другом, све то, само обрнуто. Наша (не)срећна земља у својој, махом, неразумљивој историји, имала је много кнежева, царева, краљева, председника и владара, али мало државника.

Не бих хтео да поредим људе из разних времена, немам чаробни метар за то, али, убеђен сам да би Србија данас, да је, којим случајем Шешељ овде, а не тамо у Хагу, била другачија.

Боља?

Не знам?

Рђавија?

Не знам.

Али, другачија - знам.

Сто одсто.

Србија без и Србија са Шешешљом, није исто, нема једнакости.

Хаг, очито, не зна шта ће са Шешељом.

Најрадије би га пустили, али он не испушта њих.

Хаг, дакле, за разлику од оних који су га одавде "спаковали" тамо, нема право решење.

Овдашњи, имали су само једно: да Шешељ буде тамо, а не буде овде!?

И, да су сигурни док је - тамо.

Можда ће ово, што сад пишем, звучати многима као јерес, или глупост, усталом, папир трпи све, посебно глупости, а, зар не, само је глупост вечна.

Шешељев повратак у Србији, кад буде, а, и, ако га буде, опет ће, и још једном, променити слику Србије?!

На боље?

Не знам!

На горе?

Могуће!

Али, и овако, како је сад, то више не личи ни на шта.

Поготово не на земљу која цени своју слободу, самосталност, независност, која верује у реч и честитост.

Све се полако претворило у шалу и комику, да се бојим, ако се нешто, и то брзо не промени, да ће Србија само имати прошлост, али не и будућност.

Садашњост већ немамо.